

1403 година, се минали много години, и никой не смѣлъ да пита, дали има живи потомци (синове, дъщери) отъ царския родъ.

Както и да е, но въ Видинъ Манолъ Шишманоглу къмъ 1850 година билъ единъ отъ най-първитѣ чорбаджии, търговци и развити хора. Него наричали „заемодавецъ“ на турскитѣ паши. Той билъ приетъ за австрийски поданикъ и се ползувалъ съ правдини за свободно търгуване въ Австрия, Унгария и Турция. Знаелъ нѣмски, унгарски, турски, гръцки и ромънски. Можелъ хубаво да пише по български, четѣлъ нѣмски книги, мѣсѣлъ се въ общитѣ работи, поддържалъ българитѣ въ борбата имъ съ фанариотитѣ и защищавалъ наклеветени българи предъ турскитѣ власти. Съ една дума, Манолъ Шишманоглу се славѣлъ и обичалъ отъ народа като благодетель и родолюбецъ. Мануилъ (Манолъ) ималъ четирма синове: Срацимиъ, Петраки, Александъръ и Димитъръ. Когато бащата остарѣлъ, тѣ поели търговията и я разширили въ Видинъ, маджарския градъ Темешваръ, въ Ломъ и въ Свищовъ на Дунава. Синоветѣ се ползували съ права и свобода, като баща си, можели да пжтуватъ навсѣкжде. Петраки и Александъръ работѣли въ Видинъ, Срацимиръ държелъ магазинъ въ Темешваръ, а най-малкиятъ, Димитъръ, билъ изпратенъ да се учи въ търговската академия въ Темешваръ. Той свършилъ, но търговецъ не станалъ, защото търговията не му била по сърдце.

Димитъръ се заловилъ да чете и пише книги, посещавалъ читалища, участвувалъ въ театъра, разнасялъ за проданъ избрани нѣмски, маджарски книги и вестници.

Въ 1850 година четирмата братя се подписвали вече чисто по български — Шишманови. Димитъръ Шишмановъ се увлѣкълъ въ книжарство, та изгубилъ бащиния си дѣлъ въ търговията. Ала и другитѣ братя се мѣсили много въ борбитѣ на българитѣ съ гърци и турци, та и тѣ изпаднали. Въ 1851 година станалъ бунтъ